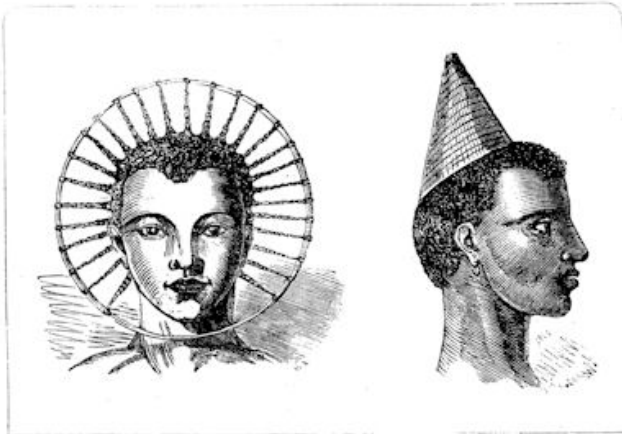

AFRIKAANSCH KAPSELS.

Wat al zotte kapsels zijn er in de wereld! En niet alleen vrouwen en meisjes, maar ook mannen en jongens genoeg zijn er, die de een nog erger dan de ander, ik weet niet wat al gekheid met hun haar maken, en tot belagelijkheid toe er aan zitten te draaijen, te strijken, te smeren, te kammen. Och ja, erg genoeg: de minste burgerman heeft soms zijn kammetje in zijn zak om zijn baard te kammen, zijne kuif op te strijken, of zijne polkalokken gelijk te maken. Dat behoort ook al tot de mode. Nu, zij moesten maar eens lezen wat in 1 Petr. 3: 3, 4 voor de vrouwen geschreven staat, en ook zulke mannen en jongens zich kunnen aantrekken. De mode! nu, die vindt men al overal. In Parijs niet alleen, van waar ze naar ons toekomt; ook in Afrika vindt men allerlei modes. De vraag is nu maar, welke modes zotter en smakeloozer zijn: de afrikaansche of de parische? Wij geven u ditmaal twee afrikaansche kapsels van den vreemdsten smaak. Het ene is een meisje uit het groote land Londa in het midden van Zuid-Afrika. Men zou wel haast denken dat al de vrouwen daar heilig zijn, want haar hoofdtoisel lijkt wel een stralenkrans zoo als die waarmede roomsche schilders de maagd Maria en de heiligen op hunne schilderingen het hoofd omsieren. Mijne lieve lezeressen zullen wel begrijpen dat deze soort van coiffuur moeilijk is en veel tijd kost (à propos! het uwe ook?) Maar de afrikaansche mannen en vrouwen hebben altijd overvloedig tijd; ja ik las onlangs van een afrikaansch kapsel, dat hersteld moest worden, waaraan men verscheidene dagen werk had, zoo kunstig en zamengesteld was het.

De tweede afbeelding toont u het hoofd van een Baschoekolompo-man. Die draagt gelijk gij ziet, een kegel-

vormigen toren op het hoofd. Een bos haren op de kruin van het hoofd wordt te dien einde in een acht à tien duim hoogen kegel met eene stompe spits gevlochten, meigmaal nog wat naar voren geneigd, zoodat het geheel er dan zoo wat helmachtig uitziet. Dikwerf worden er dierenharen mede ingevlochten, en de zijden van den kegel zien er bij naauwkeurige beschouwing als het vlechtwerk van eene mand uit. Velen steken ten overvloede hoven in den kegel nog een langen stok; dan wordt het kapsel natuurlijk dubbel bezwaarlijk en buitendien doet het vlechten pijn, wijl de huid van het hoofd sterk naar boven getrokken wordt. — Dat vindt ge wellicht zot, zulk een moeilijk en lastig kapsel te dragen en dan nog pijn er bij te lijden. Maar gaat het met de modes in Europa onder Christenmenschen veel beter toe? Wordt daar ook niet alles nagemaakt, het goede en het slechte, het gemakkelijke en het ongemakkelijke, als het maar als nieuwste mode van Parijs komt? Niet te vergeefs drukt daarom de apostel Petrus de vrouwen en meisjes de vermaning zoo ernstig op het hart: „welker versiersel zij niet hetgeen uiterlijk is, bestaande in het vlechten van het haar en omhangen van goud, of het aantrekken van kleederen; maar de verborgen mensch des harten, in het onverderfelijk versiersel van een zachtmoedigen en stillen geest, die kostelijk is voor God.” Dit versiersel is de ware stralenkrans, en wij wenschen de arme Londa-vrouwen van harte toe, dat ook haar weldra gelegenheid gegeven worde, haar tegenwoordig kapsel met dit kostelijk versiersel te vervullen.

T. M. L.

TER NAGEDACHTENIS

VAN

WILLEM DE CLERCQ.

(Na de lezing van zijn Dagboek (1810—1824) en de Herinneringen aan W. d. C., nevens aanteekeningen door Mr. Is. da Costa.)

Een lieflijk bedehuis verscholen onder 't loover
Ontmoet de wandlaar soms in 't eenzaam stille woud,
Aanbiddeend geeft hij daar aan zoet gepeins zich over,
En dankt de leiding Gods nu hij dit oord aanschouwt.

Hij leeft den strijd weér met der vorige geslachten,
En 't is alsof hun geest bezielend op hem werkt,
Daar waar hun loflied rees, waar heilige Godsgedachten
Hen troosten, wordt op nieuw ook zijn geloof versterkt.

Nog schooner bedehuis en meerder dankstof waardig
Is 's menschen ziel, als zij opregt naar God zich keert,
Als Godsgetuige te allen tijde moedig, vaardig,
Zijn lof vermeldend, Hem in al zijn wegen eert.

Als zulk een bedehuis, de Clercq! voelde ik uw ziele,
Toen ik de blaadren las, waarin uw rein gemoed
Zich uit, eenvoudig schoon; waarop ik dankbaar knielde
Voor Hem, naar Wien gij wijst en Die m' u vinden doet.

Niet, o Bard! de wondre gave
Van het Godgeboren lied,
Dat uw boezem rijk ontvliedt,
Opdat gij de waarheid stave
Onzer godlijke natuur,
Die, bezield met hemelsch vuur,
Is bestemd om God te loven,
Om zijn zegenrijke daan
In de wereld ga te slaan,
En dan juichend vaart naar boven.

Niet de rijk verscheiden toonen
Van uw speeltuig treft mij 't meest,
Noch de schatten van uw geest,
Maar uw needrig dienstbetoonen,
Dorst naar waarheid, kinderhart,
Onder vreugde en onder smart;
't Is uw Godgewijde wandel,
Die mij tot een voorbeeld strekt,
En het nageslacht nog wekt
Dat het zoo als gij steeds handelt.

In zijn dichtersvisioenen
Heeft eens Dante's oog aanschouwd,
Op den Loutringsberg ontvouwde,
Hoe zij die hun schuld versoenen,
Is die reiniging vervuld,
Met een heilig ongeduld
Als van zelve opwaarts stijgen;
Niets weêrhoudt hun vaart dan meer,
Want hun plaats is bij den Heer,
Die dit loon hun doet verkrijgen.

Alzoo is, de Clercq! uw ziele
Opgevaren tot Gods troon,
Rein gewasschen door zijn Zoon;
Want hoe zwaar u 't kruis soms viele
Hebt gij 't ridderlijk omkleemd,
En Gods heil voor u bestemd
In uw ziel gansch opgenomen;
Dit verleende u moed en kracht,
Zoo hebt gij uw strijd volbragt,
Eer soms andren daartoe komen.

Vóór u scheiden van deez' aarde ¹⁾
Zaagt gij als met ziensroog,
Hoe de schijnvreê slechts bedroog,
Die Europa nog bewaarde;
Hoe de volken van rondom,
Wêrgekeerd tot 't heidendom,
Christus haten en de zijnen;
Door dien donkren lijdensnacht
Zaagt gij 't vreedrijk met kracht
Door des Heeren komst verschijnen.

In uw wandel, met uw woorden,
Hebt ook gij hier voorbereid
Zijne komst in heerlijkheid;
Met volzanger akkoorden
Dan op aarde, zingt uw geest
Eens bij Jezus' krooningsfeest:
Trouw gebruikte gaven blijven ²⁾;
Was uw lied reeds hier bereid
Voorsmaak van die zaligheids,
Daar eerst kan het die beschrijven ³⁾.

Heerlijk scheidt gij uit die stroomen
Juichend, hymnen tot Gods eer;
Neêrgebogen voor den Heer,
Wordt door mij uw lied vernomen,
En ik paar mijn zwakke stem
Aan uw loflied, om ook Hem
Voor zijn liefde dank te zingen,
Voor zijn goddelijke trouw,
Die de zondaars redden wou
En herschept tot hemellingen.

CHRISTINE.

¹⁾ Zie „Aanteekeningen,” bij de Herinneringen uit het leven en den omgang van W. de Clercq, door Mr. Is. da Costa. Amst., Hooftver. 1860.

²⁾ Lukas XIX: 15—27.

³⁾ „Le sentiment qui me dictait ces vers n'était pas un effet de l'art, mais une conviction intime de cette belle éternité, qui nous attend et de tous ces bienfaits, que Dieu a répandus sur nous.” Dagboek van de Clercq, pag. 132.

ONVERSCHILIGHEID.

„Het kan mij niet schelen,” hoort men maar al te dikwijls zeggen door vele kinderen. Maar wat kan u al zoo niet schelen?

Is het u onverschillig of uwe ouders tevreden zijn over uw gedrag, uwe vorderingen op school, uwe nauwgezetheid bij het vervullen van uwe plichten?

Is het u onverschillig of uwe meesters u vlijtig heeten, of gij op school goed of slecht opspat, of gij in het lezen, schrijven, rekenen, en wat al niet, goed vooruitkomt?

Is het u onverschillig Gods Woord te lezen en daaruit te leeren wat gij voor uwe zaligheid van noode hebt?

Is het u onverschillig den Heer om vergeving van zonden en een nieuw hart te bidden?

Is het u onverschillig op den dag des Heeren de Zondagschool te bezoeken, en kunt gij evenzoo goed te huis blijven, misschien wel de Zondagschool voorbijloopen?

Is het u onverschillig of gij, al dan niet, eenmaal in den Hemel komt?

Onderzoekt het eens goed, kinderen, want ik geloof dat menigeen onder u, indien hij opregt wil zijn, zal moeten erkennen: „ja, eigenlijk kan het mij niet veel schelen.”

Maar als het er op aankomt een pak kleêren te krijgen, een grooten zak met knikkers, een nieuwe pop — dan zijt gij zoo onverschillig niet. Daarvoor wilt gij dezen of genen nog wel eene dienst bewijzen, of eene heele week uw niterste best doen op school, of uwe moeder in het huishouden helpen, hetgeen gij anders wellicht met eenen loomen en tragen gang deedt. Ziet gij, kinderen, zoo moet het niet zijn en zal het ook heel anders worden, wanneer de drijfveer van al uw doen en laten geene andere zijn zal dan de liefde tot God. Dan zult gij ophouden onverschillig te zijn, maar alles doen met lust en ijver om Hem te behagen; dan zult gij elken dag met meer warmte bidden, omdat gij elken dag meer zult inzien dat gij veel vergeving behoeft en veel kracht noodig hebt, om de zonde te wederstaan en des Heeren geboden te onderhouden. Doet gij dit reeds?